

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyilttvek felvételnek ársabály szerint... Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Szerkesztő- s kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz. Csak bérmentes levelek fogadtatnak el.

Gőzerővel.

Halad a költségvetési vita gőzerővel. Tegnap befejezték a belügyi tüzérség, ma csaknem befejezték a pénzügyi tüzérség, Tisza Kálmán csakugyan nem panaszkodhatik az időpazarlás miatt.

mányzása, a tisztviselők közigazgatása, az intézmények gyakorlati működése: ime ezek azok a tárgyak, melyeknek tüzetes megvitatása volna költségvetési részletes tárgyalásnak feladata.

taszteri felvételeknek jól vagy rosszul teljesítése. Egy pár képviselő teljesíti s kiváltképpen csak a függetlenségi pártból minden nap kötelezettségét.

kormány. Fehérvármegyéből a többek között épen most kaptunk értesítést, hogy a megyei inszégi bizottság már ismétellen felírta kormányhoz, hogy a megyei inszések vetőmagjára folyóvát 15,000 forint mellet küldje, mert most már a vetőmag beszerzésének csakugyan itt az ideje.

hivatalosan konstatálta van, hogy az anarchia volt az, mely feltartoztatta Oroszországot, a torábbi békés haladás útján, mi természetesen is, hisz az ellenük viselt küzdelem felemeltette a kormány erejét már több éven át.

Budapest, márczius 18.

Az államvasutaknál csakugyan két igazgatótanácsot akar a kormány — mint decemberben már előre közölték — fenntartani. Azon szerződés 5-ik pontjában, mely az állam és tiszai vasut közti ennek megvételére tárgyalás kötelezet, ki van mondva, hogy a tiszai vasut igazgatótanácsa tíz évig fenntartatik s jelenlegi fizetését huzza. Ez igazgatótanácsban Möriz Pál, Nagy György, Tisza László országgyűlési képviselő, Madarassy Pál h. államtitkár, Ribáry Sándor miniszteri tanácsos s többen összesen tizenketten vannak élőkön gr. Szápáry Antall, a pénzügyminiszter közel rokonával s huznak évenként mintegy ötven ezer forintnyi díjat.

Budapest, márczius 18. A nov-bazári sándák valija Hamid pasa, mint Plevjéből írják, e hó 7-ikén oda érkezett, hogy Kilyes tábornokkal, az osztrák csapat parancsnokkal együtt megtegye a szükséges intézkedéseket az osztrák csapatok biztonságára. Tervben van a Lim völgy kasspátiak lefegyverzése. A szultán az eléje terjesztett költségvetésben kiuntett defezit miatt igen elégedetlen volt, hogy hogy Said pasa azt hitte, hogy lemondását kell beadnia. A lemondás ugyan nem fogadtatott el, hanem a szultán kegye mégis más megfontolások felő fordult. Said pasa esetleges utódjai gyanánt Munit pasát, Subhi pasát, vagy Sayfet pasát emlegetik. Munit pasát a szultán igen kitüntette, a midőn személyesen adta át neki a fermant, melyben vezirrangjában ruháztatik fel.

Varsóból írják, hogy a Pétervárról visszartérő kormányzó, gróf Kotzebue kijelenté, hogy a czár a lengyel királysg lakóinak üdvözlőlevelét köszönettel fogadta. Azon hírek, melyek a lengyel helyzetnek könnyebbítéséről szólnak, annál kevésbé találják hitelt a városi közönségnél, mert a hatóságok szigorú rendszabályai e híreknek ellentmondanak. Az utóbbi napok alatt mintegy 70 személy fogatott el, köztük több nő is. A nihilisták forrongásában való részvét vádja miatt a czitadelába zártak. Az elfogottak között levő munkásokat a vizsgálat alatt ültetelték s kintózták, de az intelligensebb vádlottakat, tanulókat stb. jobb bánásmódban részesítették. Ez elfogások következtében a a folyvást tartó transportálások Sziberiába a hangulatot nem nagyon emelik. A "Golos", "Halalos" csapás az anarchisták ellen" című cikkében a reformokat tartja a nihilisták ellen a leghatásosabb eszköznek. Szerinte

enged, hogy atyámnak engedelmekedjem [.. Segíts nekem... és éljünk, éljünk szerelmünknek... Ezzel a fiatal ember ajkaira egy forró eszűk nyomat, és megelégedett Péterné eszébe jutott volna őt visszatartani, kirohant a műteremből. Könyveden kocsiába szállott. A kis grófnó visszanyerte bátorságát. Boldog volt. Megvisszaváltta a szerencsétlent, kit feloldozott. Valjon lelke melyében gondolta-e mind azt, mit mondott? Nem. Hol van a nő, ki a való közé ne vegyítene egy kis hazugságot? Ő szerette Pétert, ő nem engedte át magát, nem bukkott el, de büne öntudatlanul egy percz müve volt. B történetét akkor fogjuk elbeszélni, ha az események folyama nem siettet, — egy örült percz volt — úgy tört magához, mintha egy szegényítő álomból ébredne, igen jól tudta, hogy jövője el van rontva és remegett a botránnyal, ha ez eset napfényre jön. Hisz hogy feledjen, tartózkodás nélkül egészen átengedte magát. Egy nap a jóvátervés lehetőségeinek látászt és ő ki akart bontakozni szegényből, elakarta törölni bünetét. Ő maga akart férjhez menni és épen azért fogadta el az ajánlott vőlegényt, mert több oldalról hallá, hogy ez majdnem eszelős. Ő azt remélte, hogy ezen ember előtt jobban elitkolhatja a múltat, mint bárki más előtt. Szerette-e Costin Pétert? Ő igen! egész szívéből. Szerette-e des Etanges grófot? Nem! nem! Ő épen ezért választotta férjül. Nem rajtunk állt ezen ellenmondást megmagyarázni, mi egyszerűen megmagyaráztuk. A kis grófnó nem kétkelkedett Péter hí szerelmén és nem törődött azzal, ha ez utóbbi szenved-e vagy sem. Ő csak egy gondolat gyötörte: meg fogja-e tudni férje a múltat? Az inémet megtudta, hogy már nem létezik bizonyítottok. A gyermek bejelentés nélkül elvetett, a szülészőn elült, tehát a nyomok csak saját testén maradtak; a szegényítő szinjáték, melynél Péter segédkezett akart nyújtani, ettől is megváltta... Ez azonban nevelésének és lehetetlen volt. Ha egy nő megbeszenlítettett, ezt minden álszemérem daczára észre lehet venni; mindamellett a kis grófnó erősen hitt kedvére vizsgálatáiban, ki ez gróbn szövegsége lett. Még hátra volna fenyegető levél, a záróvási kísérlet.

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZÁJA. Olympia kisasszony. BOUVIER ELEK REGÉNYE. ELSŐ RÉSZ. Mások gyermekeinek tyja. VI. Vihar a szívében. (Folytatás.) — Ez egy zsarolás megkezdése, mely sohasem fog véget érni. Vegre is mit tehet? Te nőül méssz egy férhez, és lekötdöd jövődöt; a multrol nem szólsz... Ha megtudja, baj az? férjed nehezelti fog, de hisz ő esalódott, te nem esaladt meg őt... e gyermek nem az óvó. — Te eszelenségeket beszélsz. Ha megtudja, el vagyok veszte! — Mit tegyünk? — Keresünk fel ezen embert, és fizessük ki. Nekem gyémántjaim, ékszerem vannak... — Hallgass! — most Péter karjaiba szoritja. — Figyélj. En ma reggel elemtem megfogtatni gyermekünket. — A nő mosolygott és kérdő: — És? — A szülészőn elhagyta Franciaországot, és magával vitte a gyermeket; ha akarom, feltalálhatom; de ezen oldalról már nem tarthatunk tanuktol. En a polgármesteri hivatalban is voltam, de bármit mondjon e szemmelkellő, a gyermek nem jelenthetett meg. Igaz, hogy mindent tud; de mi nem tarthatunk semmitől, mert nem bizonyíthatja. Légy nyugodt. En ma felkeresem a rendőrőfnököt. — Oh! majd ott is megtudják! vétő oda a fiatal leány remegve; — Ne félj semmit én nevedet kitörölöm a levélből... holnap elfogják a gazembert és akkor nines mitől tartanunk. — Te ezt megnyugtatósmra mondod, de magad sem hiszed el.

— Hidd el Genevieve, nines mitől tartanod, megnyugtatósmra röviden elmondom, hogy a dollog hogy lesz. En emlegyk a rendőrszöghöz, ott egy iskolatársam van, valami N... , ki a rendőrőfnök iródjában dolgozik, majd elmondom neki, hogy mi történt. — Oh! Istenem! — De anélkül, hogy nevet említenék, és erősiteni fogom, hogy ezen állítás rágalom. Te nyugodtan haza mehetsz. En felelki fogok. N... a postahivatal körül majd ügynököket állít fel, és azon pillanban, ha az egynészek megjelenik, letartóztatják. — De ha kiált, ha szól! — Ettől ne félj, majd néma lesz... és ne feledd el, hogy már nem létezik bizonyítottok. A szülészőn elutazott a gyermekkel és a gyermek a hatóságnál nem lett bejelentve. — De ha férjem észre venné rajtam a multat. — Ez baj lenne. De... — most Péter mélyen felsóhajtott... — fogalmod nines, hogy e pont mily fájdalmasan hat reám. — Boesánat... boesánat... Péterem, szólt Genevieve könyvekre fakadva... Nem én vagyok oka mind ennek... Ha tudnád mennyire rettegek e gondolatól, mindig álmalan éjeim vannak. En e nő rendelkezit semmiben sem teljesíthetem. Másnap fel kellett kelnem, ugyanazon éjjel járnom kellett. Oh! Péter, Péter, én félek és meghalok szegényemben. — A fiatal ember kebeléhez szoritja, szomoruan letörölte könyeit és ajkain keserü mosoly lebegett. Ekkor a nő egyszerre megszűnt könyezni, szép könybe lábát szemével az ifjura tekintett és így szólt: — Még van idő Péter; akard, hogy itt maradjak... veled? Akard-e, hogy egy háza vonuljak, hol te meg látogathatsz? Akard, hogy éretted mindennel szakítsak, hogy veled maradjak és magunkhoz vegyük gyermekünket? En csak annyit, mondhatok, hogy nem törődöm a világgal, tedd ugyan azt. Nőd nem tarthat vissza; te többször említed, hogy megvettetél őt... Oh! mond Péter akard? — És a leány ajkaival, a fiatal ember ajkait érintve, midőn az utóbbi ezen úde gyermekek lehel-

letet érez, egész testében megrázkodott. Kezét homlokára tette, talán engedni akart, de emberfeletti megerőtetéssel ellenszegült, és gyengéden eltasztá a nőt. — Nem, nem Genevieve, én bünt követtem el, és ezt jóvá akarom tenni... Nekem nines jogom tönkre tenni életedet. A szerelem, mely még mindig szivedben lángol, visszaadta bátorságomat. — Ha féltékeny, hátalán lenné, gyűlölnék... De most látom, hogy még mindig az én szeretet szép kis grófnóm vagy, látom, hogy nem feleddél el. Te vértanú vagy, feloldozod magadat... te sohasem fogod szeretni ezen embert, ki a házasságban nem keres szerelmet; ő csupán vagyonod után sóvrog... te mindig Péterné Genevieveje fogsz maradni. — Igen, igen, esküszöm neked! — Midőn e szavakat kifejtő fejét előre hajlít, karjait a fiatal ember nyaka köré, de emberfeletti megerőtetéssel megyedt, ajkain ideges mosoly lebegett, szeméből esorgott a köny, és fejét rázta, hogy minden egyes szó nyomatosabb legyen. — Ne félj semmit, kedves szépem; a nyomorult lelétrő fenyegetéseitől nem kell tartanod; holnap elfogják és én boldog leszek, ha megtudom, hogy biztos helyen van. — De... a másik, éjjel... szólt féltéken a fiatal leány. — Oh! ha tudnád, hogy mit érezek, ha erőll beszélünk! viszonzá bánatosam a müvés. Majd megmondom a valót. Ezen eszome gyakran gyötört: te tudod, hogy mily ovatosan járunk el. Különbösen erelmültem, midőn tíz nap előtt megtudtam, hogy vőlegényed des Etanges Hardi gróf, orvostul. En egy orvos barátomhoz mentem utána tudakozódní... Figyélj, hogy barátom mit mondott: „Ő tudatlan, tehetségnélküli pöffeszkedő ember, ki a belgyógyászatban nem vitte semmire és ezért egy bizonyos szakmát választott magának.“ Ő az elmebetegeket gyógyította, és azt állítják, hogy ő maga sokkal hóborosabb volt, mint betegek. Talán örült? — Oh! te elrámítsesz! — Nem! ő nem örült... hanem tökéletes-

sen ész nélkülüi egy, ki talán az esküvő utáni nap magánosan el fog utazni; egy szenvedélye van, mely nem teszi rosszá, de a mitől ellátatosoik: ez az irás. — Oh! vétő oda Genevieve megvételével és undorral. Oh! De miért adnak nőt ezen emberhez? — Ez atyád titka. En nem tudhattam ki semmit... De lásd, mily nemtelen feladatot vállaltam miattad: én megígérttem, hogy jelen leszek, ha téged ezen emberhez látnak; én megígérttem, hogy előlök esküvődhez... és én inni fogok, hogy elfelejtsem a fájdalmat, mely szívémben dúl... inni fogok, hogy ő is igyek... érted? — És zavartan, elpirulva szegényemben, sirva a megaláztatástól, magánkivül hozzá tév: — Ime ily arón kell jóvó tennem az elkövetett bünt. — Tehát iszakos férjem lesz... — Igen, szólt dühöngve Péter igen, iszakos... Oh! majd szerzek oly italt, mely egészen elvakítja és másnap nem fog emlékezni semmire... — Soha... soha!... — Oh! Genevieve e szegényítő helyzetben, ne töleim várd, hogy én öntsek bátorságot beléd. Genevieve vissza hanyagolt a kerevetre, lecsigszesítte fejét, ajkain megvétel mosoly honolt és így szólt: — Ezen ember férjem lesz, én nevédt fogom viselni... Ezután egyszerre kérve... És te? — En, én... vétő oda Péter látható zavarban... én sokkal jobban megvetem magamat, mintsem, hogy élhetnék... — Mit mondasz? — En azt mondom, hogy tudva, hogy te szeretsz és hogy én még sem bírhatlak... megölöm magamat! — Oh! nem, nem, ezt nem akarom... kiáltá Genevieve, örülten nyakába borulva... Nem, én nem megyek férjhez; én veled fogok élni. — Ez lehetetlen... — En nem akarom ezen embert, és azt akarom, hogy te élj... — En nem élhetek nélküled. — Nos tehát! nos tehát! ha tenni kell,

enged, hogy atyámnak engedelmekedjem [.. Segíts nekem... és éljünk, éljünk szerelmünknek... Ezzel a fiatal ember ajkaira egy forró eszűk nyomat, és megelégedett Péterné eszébe jutott volna őt visszatartani, kirohant a műteremből. Könyveden kocsiába szállott. A kis grófnó visszanyerte bátorságát. Boldog volt. Megvisszaváltta a szerencsétlent, kit feloldozott. Valjon lelke melyében gondolta-e mind azt, mit mondott? Nem. Hol van a nő, ki a való közé ne vegyítene egy kis hazugságot? Ő szerette Pétert, ő nem engedte át magát, nem bukkott el, de büne öntudatlanul egy percz müve volt. B történetét akkor fogjuk elbeszélni, ha az események folyama nem siettet, — egy örült percz volt — úgy tört magához, mintha egy szegényítő álomból ébredne, igen jól tudta, hogy jövője el van rontva és remegett a botránnyal, ha ez eset napfényre jön. Hisz hogy feledjen, tartózkodás nélkül egészen átengedte magát. Egy nap a jóvátervés lehetőségeinek látászt és ő ki akart bontakozni szegényből, elakarta törölni bünetét. Ő maga akart férjhez menni és épen azért fogadta el az ajánlott vőlegényt, mert több oldalról hallá, hogy ez majdnem eszelős. Ő azt remélte, hogy ezen ember előtt jobban elitkolhatja a múltat, mint bárki más előtt. Szerette-e Costin Pétert? Ő igen! egész szívéből. Szerette-e des Etanges grófot? Nem! nem! Ő épen ezért választotta férjül. Nem rajtunk állt ezen ellenmondást megmagyarázni, mi egyszerűen megmagyaráztuk. A kis grófnó nem kétkelkedett Péter hí szerelmén és nem törődött azzal, ha ez utóbbi szenved-e vagy sem. Ő csak egy gondolat gyötörte: meg fogja-e tudni férje a múltat? Az inémet megtudta, hogy már nem létezik bizonyítottok. A gyermek bejelentés nélkül elvetett, a szülészőn elült, tehát a nyomok csak saját testén maradtak; a szegényítő szinjáték, melynél Péter segédkezett akart nyújtani, ettől is megváltta... Ez azonban nevelésének és lehetetlen volt. Ha egy nő megbeszenlítettett, ezt minden álszemérem daczára észre lehet venni; mindamellett a kis grófnó erősen hitt kedvére vizsgálatáiban, ki ez gróbn szövegsége lett. Még hátra volna fenyegető levél, a záróvási kísérlet.

Lapunknál számához föl iv melléklet van csatolva.

